

Perényi András (1949–2016) emlékére

Idén áprilisban a szokásos hétfői telefonbeszélgetések alkalmával közölte András, hogy napokkal azelőtt tudta meg, hónapjai vannak hátra. Sajnos igaza lett, a megkezdett lelki és fizikai küzdelem ellenére betegsége könyörtelenül, rövid idő alatt Melbourne-ben 2016. augusztus 1-jén legyőzte.

Perényi András 1949. május 28-án született Szolnokon. 1973-ban szerezte meg általános orvosi diplomáját a Semmelweis Orvostudományi Egyetemen, ebben az évben kezdett el dolgozni az Országos Pszichiátriai és Neurológiai Intézetben, 1977-ben pszichiátriából, 1982-ben neurológiából szakvizsgázott. 19 évig dolgozott a „Lipóton”, ahol 1985-ben 36 évesen nevezték ki osztályvezető főorvosnak egy 70 ágyas pszichiátriai osztály élére. A klinikai gyakorlat mellett érdekelt a kutatás, 1980-ban 1 évig a Harvardhoz tartozó McLean Hospitalban dolgozott, aminek eredményeként számos élvonalbeli közleménye született a tardív diszkinéziáról, a szkizofrénia negatív tünetei és a depresszió kapcsolatáról, a neuroleptikus kezelésekhez köthető hatásokról. Oktatóként a 80-as évek

második felétől a modern magyar pszichiátriai rezidens-szakorvosképzés megszervezésének egyik meghatározó szereplője lett, részt vett az Országos Intézet pszichiátriai tréning és mentális egészség cselekvési programjának kidolgozásában. 1988-89-ben klinikai konzultánsnak hívták Melbourne-be, ahol a gyakorlati és kutatói munka mellett az Ausztráliai és Új-Zélandi Pszichiátriai Társaság külföldi ellenőre lett. Hazatérése után 1 évig a *Psychiatria Hungarica* szerkesztőjeként dolgozott, 1998-ban a *Neuropsychopharmacologia Hungarica* szerkesztőbizottságának tagjává választották. Több mint 70 közlemény és 40 előadás szerzője és előadója volt.

1992-ben visszahívták Melbourne-be. Tehetségének és tudásának köszönhetően – a többséggel ellenétben – 1 éven belül sikeresen abszolválta a külföldi orvosok részére kötelező, kifejezetten nehéz vizsgát, és teljes jogú tagja lett az Ausztráliai és Új-Zélandi Pszichiátriai Társaságnak. Az állami és magánszektorban dolgozó klinikusi munkája mellett pszichiátriát oktatott a világhírű Monash Medical Schoolban, és vizsgáztató tagja volt a pszichiátriai szakvizsga bizottságnak.

Kifinomultan szellemes egyéniség volt, jó humorral, rendkívül nagy viccrepertoárral és szépirodalmi műveltséggel. Reflektivitása több síkú, integrált reakciókra tette képessé, mely egyben alapja volt öni-róniájának. Kívülről saját magát mindig kritikusan szemlélte, mindenki másnál jobban, színesebben tudta az élete eseményeit groteszk köntösben felidézni, a humort egyéni és közösségi céllal egyfajta megküzdési stratégiaként használta a kikapcsolódásra, a stressz oldására. Különleges érzéke volt mások megnevettetéséhez, és szeretett másokkal együtt nevetni. Ezek a tulajdonságok sokszor csak itthon vagy külföldi kongresszusi találkozások alkalmával tudtak kiteljesedni, mivel lélekben mindig is az európai-magyar tradicionális közegben érezte magát otthonosan. Élete végéig választékos, gazdag szókinccsel, a leghalványabb akcentus nélkül beszélt magyarul. Közel ötven évig volt igazi társa feleségének, Kingának, és nagyszerű apja Eszter lányának.

A 70-80-as évek modern, nemzetközileg elismert magyar pszichiátriájának egyik meghatározó személyiségét, több mint két évtizede Ausztrália sikeres pszichiáterét, sokunk barátját, az én legjobb barátomat mély szomorúsággal gyászoljuk.

FALUDI GÁBOR